

XERRADA ARTÍSTICA

L'artista català reflexiona sobre el sentit de l'art en una conferència- 'performance' organitzada per la Fundació Romea.

Perico Pastor presenta 'Aigües del temps' al Romea

MARINA TOVAR
Barcelona

Sobre l'escenari, una taula; teles per terra. Perico Pastor (la Seu d'Urgell, 1953) fallisca el pinzell creant una figura negra que s'assembla a un cos despullat. Acaba, el deixa a terra i torna a començar. Falten amb prou feines uns minuts perquè comenci *Aigües del temps* al Teatre Romea, la posada en escena, diu, «d'un acte repetitiu que fa més de 70 anys que faig». *Aigües del temps* ofereix al públic la possibilitat de veure com Pastor crea una de les seves obres d'art mentre explica el conte *L'obra mestra desconeguda*, d'Honoré de Balzac.

És un relat que convida el lector a reflexionar sobre la impossibilitat de pintar. Abans de començar la narració, Pastor recull una de les figures i ensenya al públic (entre el qual es troba l'ex-president Jordi Pujol) la tècnica oriental que l'ha acompanyat durant anys de creació artística: pintar sobre paper mullat. Una tècnica amb què es va familiaritzar a Nova York i en què ha basat gran part de la seva obra. Explica que li encanta, perquè no té gairebé control sobre els colors que pinta. «La part més difícil és mullar el paper», fa broma.

Comença el conte, una història de pintors que busquen expandir els límits de la pintura i trobar la perfecció. «Pintar és

possible –diu Pastor–, però és fàcil caure en la trampa de pensar que la pintura és la imitació o la còpia de la realitat». Això és precisament el que intenten fer els personatges de l'obra, però el protagonista es proposa anar encara més enllà, i captar l'impossible de captar: l'aire que ens envolta.

El descobriment

Pastor comença a donar color a la figura, un taronja groguenc que s'expandeix al tocar el paper mullat. En la història, els pintors debaten sobre el dibuix i la pintura, les línies i els colors. «La pintura no és realista, ni pretén ser-ho. Però el públic aconsegueix veure una senyora despullada, tot i que no ho sigui», assenyala Pastor. Al final de la història, gràcies a una jove, que es presta com a model, un dels artistes crea la seva obra perfecta. Quan l'ensenya als altres, aquests no entenen res, veuen només un munt de línies. Només després d'hores de mirar, aconsegueixen descobrir en una cantonada el peu més meravellós del món. Quan marxen, l'autor de l'obra destrueix el quadre i es treu la vida. També Pastor destrueix la seva obra una vegada acabada. «La millor part del quadre és pintar-lo, i la millor part de veure'l és veure com es pinta».

Amb *Aigües del temps*, Perico Pastor cerca transmetre al públic que l'objectiu de l'art és unir la gent. ■

Manu Mitru

Perico Pastor, ahir al Teatre Romea.